

ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของ วัดพระธรรมกาย

โดย อุบาสักฉวีล (บุญทรง) วัตรังกุล

คำนำ

ใครก็ตามถ้าได้เคยศึกษาในสถาบันระดับอุดมศึกษา จะเป็นวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยใด ๆ ก็ตาม ซึ่งที่นั่นนักศึกษามีระบบ “อาวุโส” หรือที่พวกเขาเรียกกันติดปากว่า “เชียนีเยรดี” แล้ว คงต้องเห็นพ้องกับข้าพเจ้าอยู่อย่างหนึ่งว่า ถ้านำระบบอาวุโสมาใช้ให้ดีตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง จะให้คุณค่าต่อชีวิตของนักศึกษาแต่ละคนเป็นที่สุด เท่ากับการฝึกให้เกิด “อุปายชนะ” หรือความอ่อนน้อมถ่อมตน อันเป็นข้อหนึ่งในจำนวนสิบข้อของบุญญกิริยาวัตถุ และเป็นการปฏิบัติตามหลักมงคลสูตรอย่างน้อย ๗ ข้อ ใน ๓๘ ข้อ ได้แก่ข้อ ๓ บุชาคนที่ควรบูชา ข้อ ๙ มีระเบียบวินัย ข้อ ๑๖ รู้จักให้ ข้อ ๒๒ แสดงความเคารพ ข้อ ๒๓ สุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน ข้อ ๒๗ มีความอดทน ข้อ ๒๘ ว่านอนสอนง่าย ได้เป็นอย่างดี

ระบบอาวุโสแม้จะผ่านมานานหลายสิบปีแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกพึงพอใจประทับใจแน่นแฟ้น เคยรู้สึกเกรงใจต้องหยุดยั้งหลักทางให้รุ่นพี่เดินไปก่อนสมัยเมื่อเป็นน้องใหม่ (เฟรชชี) ใส่รองเท้าถุงเท้าสีขาว เคยเดินอย่างสง่าเมื่อได้เป็นรุ่นพี่ และเคยเอื้ออาทรรุ่นน้องด้วยความภาคภูมิใจ สิ่งเหล่านี้ไม่มีวันลืมเลือนไปจากความทรงจำ

แล้วมีอยู่วันหนึ่งในราวปลาย ๆ ปี ๒๕๒๖ ข้าพเจ้ากลับมาจากการปฏิบัติธรรมที่ต่างจังหวัดซึ่งหลวงพ่อร่มมชโยเจ้าอาวาสได้เมตตาเชิญเชิญให้เป็นพิเศษ ได้พบคุณยายอาจารย์อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เดินอยู่ที่ข้างศาลาอุสถในวัดพระธรรมกาย ข้าพเจ้าตรงไปกราบลงแทบเท้าท่านทันทีด้วยความดีใจ เคารพและสำนึกในพระคุณหลายสิ่งหลายประการ ประกอบด้วยระยะนั้นได้จากท่านไปนานเป็นแรมปี จึงก้มกราบด้วยความคิดถึงอันลึกซึ้ง

ทุกครั้งที่ข้าพเจ้ากราบคุณยาย ข้าพเจ้าจะนึกเสมอว่า ท่านผู้นี้เองที่ เป็นผู้ช่วยให้เราได้มีโอกาสได้สร้างบารมีมากมายครบทั้งสิบประการทีเดียว ชาตินี้ถ้ามิได้พบท่าน เราเห็นจะไม่พ้นอบายภูมิแน่ แม้ไม่ถึงตกนรกเพราะไม่ชอบทำความชั่วก็จริง แต่อาจไม่พ้นจากการเป็นเปรต อสุรกาย หรือเดรัจฉานอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกราบทานด้วยความจริงใจทุกครั้งที่ได้พบกัน วันนั้น ขณะที่ข้าพเจ้าก้มกราบและเงยหน้าขึ้น คุณยายได้ก้มลงจับมือข้าพเจ้าบีบไว้นั่น ซึ่งข้าพเจ้ารับรู้ด้วยกระแสน้ำใจและอาการสัมผัสเหมือนท่านจะกล่าวว่า “หายไปไหนนาน ยายคิดถึง”

ในเวลานั้น ข้าพเจ้ามองเห็นผู้คนหลาย ๆ คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหนุ่ม ๆ สาว ๆ เดินผ่านเราสองคนไปอย่างใกล้ชิด แต่ละคนมีท่าทางเหมือนไม่รู้จักเราเลย สำหรับข้าพเจ้าเองนั้นไม่รู้สึกละไร เพราะมิได้อยู่ประจำที่วัด แต่คุณยายนี้สืบทอดไม่รู้หรือว่าท่านเป็นใคร ทำคุณประโยชน์ให้พวกเราและชาวโลกอย่างไร

จากวินาทีนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะมีวิธีใดที่จะประกาศคุณของคุณยาย แต่ก็คิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไร ที่ทำได้อย่างมากที่สุดก็เพียงพูดถึงพระคุณของท่านในบางคราวที่มีโอกาส เช่น เมื่อมีผู้ถามถึง หรือมีเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องถึง ดังนี้ เป็นต้น

แต่แล้ววันหนึ่ง เมื่อราว ๆ ต้นปี ๒๕๓๑ นี้เอง หลวงพ่อทัตตชีโวภิกขุ ได้ปรารภกับข้าพเจ้าเรื่องระบบอาวุโสขึ้นมา เป็นความคิดที่ตรงกับความรู้สึกลึก ๆ ในใจของข้าพเจ้าอยู่พอดี ท่านกล่าวว่า เด็กที่มาวัดในรุ่นใหม่ ๆ ไม่ใคร่รู้จักความสำคัญของคนรุ่นเก่า ๆ ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร จึงมักมีเรื่องจุกจิกขัดแย้ง จนบางครั้งเกิดการแข่งดีกันขึ้นมา ซึ่งจะเป็นต้นเหตุให้เกิดความแตกสามัคคีได้ง่าย ท่านกล่าวว่า ท่านจะ

พยายามแก้ไขเหตุการณ์ดังกล่าว โดยจะนำระบบอาวุโสมาใช้ และท่านยังให้ความคิดเห็นว่าข้าพเจ้าก็สามารถช่วยท่านได้ โดยระยะแรกนี้เขียนประวัติชีวิตคุณยายขึ้นมาให้ผู้คนรู้จักกันก่อน เป็นการแนะนำ “ผู้อาวุโส” ท่านแรกของวัด

ข้าพเจ้าสะดวกใจเรื่องนี้อยู่ตามที่เล่าไว้ข้างต้นแล้ว จึงรับคำท่านด้วยความเต็มใจเป็นที่สุด รู้สึกว่าช่างเป็นโชคดีเหลือเกินที่ตนเองมีโอกาสประกาศคุณของยายให้ใคร ๆ ได้รับรู้ ผู้ที่มาทีหลังได้มาสร้างบารมีกันอย่างสะดวกสบาย จะได้ว่าว่าคุณยายท่านเหน็ดเหนื่อยลำบากลำบากแค่ไหน เมื่อรู้แล้ว ต่อไปได้พบเห็นคุณยาย เพียงแค่มือไหวหรือกราบงาม ๆ สักทีหนึ่ง ก็จะได้บุญมากมายมหาศาล ข้าพเจ้ายังคิดต่อไปอีกว่า ต่อไปภายภาคหน้า เวลาข้าพเจ้าเห็นใครกราบคุณยาย ไหว้คุณยาย ข้าพเจ้าคงมีความสุขใจมาก เพราะเท่ากับท่านเหล่านั้นทำกุศลให้ข้าพเจ้าด้วย เป็นความดีสองชั้นของผู้กระทำทีเดียว

สาเหตุของการเขียนประวัติ “ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย” มีความเป็นมาดังที่กล่าวแล้วนี้ เมื่อทราบว่าคุณยายเป็นใครแล้ว โปรดอย่าได้เสียเวลา ควรหาโอกาสทำบุญร่วมสร้างกุศลกับท่านให้มากที่สุด เพราะการได้ร่วมสร้างบุญสร้างบารมีกับผู้ที่มีบุญมหาศาลอย่างคุณยายนั้น มิใช่หาได้ง่าย ๆ เลย

อุบาสิกากวิล (บุญทรง) วทีรางกุล

สิงหาคม ๒๕๓๑